

PRECS I PREGUNTES

Perill en un bar

L'altre dia aprofitava un matí de diumenge per esmorzar tranquil·lament un cafè amb llet i un croissant a la terrassa d'un bar de Barcelona quan, de cop, vaig començar a sentir un seguit de cornetes barrejades amb crits baronívols i bandes que interpretaven l'himne nacional espanyol, el famós Txunda-txunda.

En principi no li vaig donar importància, més que res perquè si em capficava gaire amb aquestes coses acabo somiant que torno a fer la mili. Però quan vaig anar a pagar a la barra vaig adonar-me que el cambrer i un client comentaven, embadalits, com desfilava la Guàrdia Civil amb uns complements càndids molt ben integrats. Vaig insistir a pagar ràpidament i, fins i tot, vaig deixar propina –contra la meua ferma intenció inicial– per poder anar-me'n més de pressa. Des de dalt, presidint el local des d'un prestatge, un aparell receptor ens feia arribar a tots les imatges de TVE, amenitzades pels comentaris d'un locutor a qui un equip d'arqueòlegs de l'estat deu haver trobat momificat pels sòtans del No-Do. No vull ni imaginar-me quin impuls l'ha fet tornar a la vida.

Les cròniques que, després, ens han arribat des dels nostres admirats mitjans de comunicació madrilenys ens van informar que el rei no li fa cap rialleta a José Maria Aznar, que a la reina no sé què li passa amb la dona del president del Govern, i que al socialista obrer que hi havia a la tribuna preferent se li va passar una bandera i ara el volen excomunicar nacionalment.

Dies després, mentre escric aquest article, recordo les imatges que vaig veure al bar i no aconseguixo treure'm del cap que eren en blanc i negre. O és que he tornat a somiar?

Salvador Cot

La crònica

La maduresa d'Alfredo Landa i la "poca maduresa" d'ERC

Dimarts, 14 d'octubre

Més aigua, més art, més desfici. Quan encara s'estan desmuntant les exposicions de la segona Biennial de València, Esteban González Pons, conseller de Cultura, i Consuelo Ciscar, secretària de Promoció Cultural, anuncien a bombo i platerets la propera edició de la Biennial, que se celebrarà el 2005. Per a sorpresa general –encara que potser no tant, si es mira bé– el lema de l'esdeveniment serà l'aigua ("Sin ti, no soy", concretament). "L'aigua –diuen– és el més important, no hi ha cap tema més important." Això sí, els dos polítics no es cansen de repetir que l'elecció del lema no té res a veure a fer una campanya a favor del PHN. És clar que no! Paral·lelament, es presenten també les xifres de la Biennial d'enguany. 725.408 persones han visitat les instal·lacions (exposicions i muntatges teatrals). Unes xifres que, com ja va passar amb la primera Biennial, contrasten amb l'escàs increment de clients als restaurants i cafeteries dels voltants i fins i tot amb el recompte de la venda d'entrades.

Dimecres, 15 d'octubre

Foment ja no estima ERC. El president del Foment del Treball, Joan Rosell, es despenja davant les càmeres d'Antena 3 i diu que, als empresaris, no els interessa un govern amb ERC perquè és un partit "poc madur" que provocaria inestabilitat. Rosell, que interpreta la voluntat dels empresaris, ja no recorda que Foment va donar suport a ERC el 1980 precisament per aturar el pacte de les esquerres (ERC-PSC-PSUC) i afavorir l'acord amb CiU. Ara bé, segurament Rosell no llegeix tota la premsa econòmica, ja que precisament les seves preferències de pacte no són les majoritàries de l'empresariat català. La revista *Dossier Econòmic* va publicar en el número de la setmana passada que, segons una enquesta que havien fet a l'estiu, "un de cada tres empresaris es decanta per una coalició nacionalista entre CiU i ERC. L'enquesta, feta a 600

empresaris amb cinc treballadors o més, mostra que un 33,3% dels qüestionats es decanta per CiU-ERC, mentre que les següents preferències en pactes són CiU-PP, amb un 16,7%, i CiU-PSC, amb un 9,3%.

Dijous, 16 d'octubre

Mas, al COI. Per contrarestar l'efecte que ha provocat l'acord electoral entre la Plataforma per les Seleccions Catalanes i ERC, el candidat de CiU a la presidència de la Generalitat de Catalunya se'n va a la seu del Comitè Olímpic Internacional (COI), a Lausana. Davant de Jacques Rogge, el president del COI, presenta una proposta perquè Catalunya pugui participar en competicions olímpiques juntament amb Andorra. Sembla una cursa d'obstacles per veure qui fa més per l'olimpisme català, precisament quan falten quatre setmanes per a les eleccions autonòmiques. Maragall respon el mateix dia i assegura, en una expressió molt tardadellista, que Mas fa el "ridícul". A diferència d'altres anys, les seleccions catalanes també importen a Maragall, i afirmen que "seran objectiu" de la seva política, però encara ha de dir com. Des d'Andorra, el Comitè Olímpic Andorrà respon el mateix dia que no veu viable la proposta de Mas. Sembla mentida que encara no tinguem representació olímpica, si aquí tothom corre.

Alfredo Landa, rei de la Mostra. La Mostra de València – Cinema del Mediterrani s'inaugura i corona el seu rei del 2003. Es tracta d'Alfredo Landa, que va fer una emocionada reivindicació del landisme, "perquè m'ha permès fer pel·lícules importantíssimes, com *Los santos inocentes*". La Mostra exhibirà, en canvi, *No desearás al vecino del quinto*. La presentadora de l'acte era Ana García Lozano, neboda de Manolo Escobar i conductora d'un debat – *reality show* televisiu. Un altre dels homenatjats pel festival és Jorge Mistral. Però, per sort, el president del jurat és el gran Stanley Donen, un

A dalt, el president de Foment, Joan Rosoll, el qual afirma que els empresaris no volen que ERC ostigui al Govern, però oblidat que, segons la revista *Dossier Econòmic*, els empresaris catalans consultats prefereixen el pacte CiU-ERC. A sota, Alfredo Landa, amb el guardó que li ha atorgat la Mostra de València per la seva peculiar trajectòria cinematogràfica.

dels millors directors de la història del cinema americà.

Matas perd el primer conseller. Coincidint amb els cent dies del Govern balear, el conseller d'Agricultura, Tomàs Cortès, dimiteix, oficialment, per raons de salut. Tot i que aquests problemes són certs, tothom veu en la dimissió una excusa perfecta –que evidentment nega el Govern– per desfer-se d'un conseller que havia alterat tot el camp mallorquí, amb enfrontaments molt durs entre dues faccions d'empresaris, tots en l'òrbita del Partit Popular.

La nova consellera és l'exbatllessa d'Andratx, Margalida Moner.

El violador de Palma, detingut. S'acaba la psicosi. La policia anuncia la detenció, efectuada el dilluns, del presumpte autor de tretze agressions sexuals a menors, a Palma, en els últims anys. La policia va difondre fa dues setmanes un retrat robot del sospitós per demanar l'ajuda de la ciutadania, la qual vivia pre-

ocupada des de feia un temps. El detingut ja havia estat en presó en els anys vuitanta per divuit agressions sexuals a menors. Se l'havia condemnat a seixanta-nou anys de presó, dels quals només en va complir tretze.

Tota la setmana

La secta de Picassent. El diari *Las Provincias* descobreix una pintoresca secta que té la base a Picassent (Horta). El dirigent és el pare Àngel, un il·luminat excomunicat que impulsa l'orde religiós Esclavitud del Sagrado Corazón de Jesús.

Ell i els seus fidels acudeixen una vegada al mes a Alzira per parlar amb la Verge, i després ballen la "dansa del sol". Ara, una dona busca la tomba de la seua germana, que va morir quan era adepta de la secta i que havia tallat tot lligam amb la seua família. La filla va deixar tots els seus diners al pare Àngel, "el mesies" de l'ordre.

Octubre al País Valencià

La diada del Nou d'Octubre sol ser bon moment per analitzar la situació que "patim" al País Valencià. Malauradament, després de vuit anys de govern, el PP ha revalidat la majoria absoluta a les Corts Valencianes i als ajuntaments més importants. Tanmateix, en una embogida fugida endavant, es vol compatibilitzar el deute creixent (1.739 euros per cada habitant) amb la proposta de conversió del nostre territori en un immens "parc temàtic". Pel contrari, els treballadors i les treballadores experimenten en carn pròpia que els seus salaris i les condicions laborals es precaritzen cada vegada més. Alhora, creixen sense límit les agressions del poder i rodelia contra el medi ambient i la depredació absoluta del territori, com si ningú no haguera d'ocupar-lo el dia de demà. Vint anys després de la llei d'ús, la privatització de la xarxa escolar i els entrebancs que el Govern valencià estableix al voltant de la recuperació i la normalització fan que poc més de 2 alumnes de cada 10 estude en valencià i que siga necessari un gran pacte per l'ús social de la nostra llengua. A més a més, la venda en retalls de RTVV, la castellanització i la trivialització dels seus continguts fan dubtar dels seus objectius.

Malgrat aquest panorama poc encoratjador, també com sempre, a octubre, els Octubre donaran una mica d'esperança, ens faran creure que és possible recuperar la memòria i la dignitat. Ens faran recordar que aquest poble té una història, una llengua i una cultura que estimem. Així, malgrat la voluntat d'alguns que ens voldrien veure dòcils, sense autoestima, malgrat les censures, els odis... la societat valenciana farà palesa la seua voluntat de mantenir viu l'orgull de ser i compartir amb altres alguns espais comuns.

Glòria Marcos

UNA DE TANTES

